

Sammen med mine tre
turkammerater indtager vi
vores medbragte frokost foran
Kepirohi-vandfaldet.

Stillehavets Venedig

På eventyr: Til trods for at Mikronesiens Forenede Stater huser de berømte jungletempler 'Nan Madol' og byder på surf i verdensklasse, får landet i Stillehavet kun sjældent besøg af turister.

Vandet når mig næsten til livet, da mudderet opsluger min ene sandal. Vi befinder os lige dér, hvor junglen slutter, og havet begynder. På vej mod det, der ofte omtales som 'en af Océaniens største turistattraktioner'.

Til trods for dette lidt bombastiske prædikat er vi her helt alene. Foran os åbenbarer der sig et mærkværdigt syn, som er taget ud af et eventyr: jungle templer i havet.

Pohnpei hedder Mikronesiens hovedø, som vi befinder os på. Turen hertil dette afsides hjørne af øen har indtil nu langt fra været let. Ad snørklede bjergveje og gennem tæt jungle har det taget os halvdanden time at tilbagelægge de kun 30 kilometer fra Mikronesiens hovedby Kolonia.

To gange har vi undervejs spurgt

Bybillede fra hovedstaden Kolonia. Her bor der omkring 6.000 mennesker.

Sagn fortæller, at okkulte magikere 'hunanier' har fået de sekskantede basaltbyggeklodser til at svæve på plads.

om vej, før vi til sidst har fundet den tilgroede junglesti ind mod den undseelige parkeringsplads, hvor vores firhjulstrækker nu holder parkeret. Dér er vi netop blevet vi mødt af en mand, der fortalte, han var høvding, og som opkrævede os fire dollar pr. snude for at komme ind. Til sidst har vi vandret en kilometer gennem en mangrovesump på skarpe sten for at ende her, hvor stien nu har ledt os lige lukket ud i havet.

Delvis opslugt af havet er vi nu på vej det sidste stykke gennem lagunen mod Mikronesiens ubetinget største turistattraktion, de arkæologiske templer 'Nan Madol'.

Man gætter på, at området, der består af omkring 80 kunstige øer ude i havet, har været beboet siden det første århundrede, og at de nuværende templer er bygget omkring det 12. århundrede. På øerne er der konstrueret templer af tunge, heksagonalt udskårne klippe- eller basaltbyggeklodser, der trods deres fremskredne alder er rimeligt velbevarede. Sagn fortæller, at templerne er konstrueret ved, at 'hunanier' – okkulte magikere – har fået de tunge byggeklodser til at svæve på plads.

Alene i 'Stillehavets Venedig'

Taget i betragtning af at stedet markedsføres med superlativer som 'Stillehavets Venedig', 'Atlantis' og 'Verdens ottende vidunder' kunne man måske forvente horder af turister. Men her er kun os. Hele formiddagen har vi – fraregnet nogle lokale børn – området for os selv.

'Området opleves bedst fra havkajak', står der i min guidebog, men da her hverken er iskiosker, kajakudlejning eller andre former for faciliteter, er eneste adgang til hovedtemplet altså at lege filmhelten Indiana Jones og vade over godt tredivemeters havbund med glatte sten og sumpet mudder. I det mindste har vi timet vores besøg med at tidevandet er lavt, så vi slipper for at svømme

Lokal knægt poserer foran et af Nan Madols overgroede jungletempler.

Mikronesien

Mikronesien er både navnet på et land og på en region i Stillehavet. Regionen Mikronesien omfatter landene: Marshalløerne, Palau, Mikronesien, Nauru og Kiribati samt territorierne Guam og Nordmarianerne.

Landet Mikronesien hedder officielt Mikronesiens Forenede Stater og består af fire øgrupper: Pohnpei, Yap, Chuuk og Kosrae. De fire øgrupper er meget forskellige, og hver af dem har sit eget sprog. Ud over disse fire sprog tales følgende sprog i landet: Ulithiansk, Woleaiansk, Nukuoro, Kapingamarangi, Pingelapesis, Ngatikesisk, Satawalesisk, Puluwatesisk, Mortlockesisk, and Mokilesisk. Mikronesiens Forenede Stater har været både spansk, tysk, japansk og amerikansk koloni. Japannerne fik Mikronesien som krigserstatning fra Tyskland efter WW1. Da japanerne senere tabte WW2 blev de i 1945 tvunget til at forlade Mikronesien. Landet blev selvstændigt i 1986.

me. 'Et oplagt sted at opføre en lille bro, hvis man ville tiltrække lidt flere turister', tænker jeg, mens vandet stiger mig til livet.

Klip-klap sandalen, som er omkring fire numre for stor, og som mudderet altså netop har opslugt, tilhører Elter, den flinke nattevagt på mit gæstehus i hovedbyen Kolonia. Jeg har lånt et par sandaler af ham, da jeg på min rejse kun har medbragt ét par sko, som jeg tænker næppe er optimale til at krydse en lagune.

Med mit tunge kameraudstyr på ryggen balancerer jeg faretruende på et ben ude midt i lagunen, mens min anden fod afsøger mudderet. Til sidst lykkes det mig heldigvis at få lokaliseret den manglende sandal, så den senere planmæssigt kan returneres til dens retmæssige ejer.

Fremmede magter er i forgangne tider kommet sejlen til 'Stillehavets Venedig', og når man skuer ud over de kunstige øer, kan man forestille sig, at de må være blevet mødt af et syn lige så imponerende, som det i dag er at ankomme til Markuspladsen. Indgangen til hovedtemplet er en stadig intakt, lav åbning, der i templernes storhedstid tvang alle besøgende til at kravle ind til kongen, som inde i templet tog imod sine undersætter fuldt oprejst og mægtig. Til alt held er hovedtemplet forbundet med gangbroer til et par af de andre kunstige øer, så vi kan besøge dem uden at skulle hverken svømme eller soppe.

Hanekamp i landsby

FORTSAT FRA SIDE 17

Jeg er på udflugt med sydafrikanske Ian og franske Denis, der begge arbejder for Verdensbanken og deres søde lokale repræsentant Caroline, som i dag agerer både chauffør og turguide. Jeg ville egentlig have lejet en motorcykel og selv være kørt herud, men på flyet hertil faldt jeg i snak med mine nye turkammerater, og de tilbød gavmildt, at jeg kunne tage med dem rundt på sightseeing i deres firehjulstrækker. Det viser sig at være heldigt, for jeg finder senere ud af, at ingen på øen lejer motorcykler ud. Pohnpei er nemlig med utrolige 7,6 meters gennemsnitlig årlig nedbør en af de beboede øer, hvor det regner mest i hele verden. Og da regnen kan falde ekstremt pludseligt, har ingen her på øen lyst til at køre på motorcykel.

Vores frokost indtager vi ved det idylliske og nærliggende Kepirohi vandfald. Mens vi spiser, fortæller Caroline om 'Palikir Pass', som er udråbt som et af de mest specielle steder at surfe i hele verden. Blot tyve minutters sejlads her fra Mikronesiens hovedø opstår kolossale brækkende bølger og giver tilreisende fotografer fra verdens førende surfermagasiner en af de bedste muligheder i verden for at tage det klassiske billede, hvor en surfer står på sit bræt inde under en rullende bølge.

»Men det er et ekstremt farligt sted at surfe, fordi bølgerne brækker så tæt på revet,« siger Caroline:

»Flere af verdens dygtigste surfer har skåret sig slemt på de skarpe koraller.«

På vej ad stien væk fra vandfaldet møder vi tilfældigt tre unge lokale gutter, der sidder og banker sten ned på nogle sære rødder, de har lagt på en træstub. Med stenene 'maler' de rødderne, indtil de får en nærmest minder om hø.

»De laver sakau« forklarer Caroline:

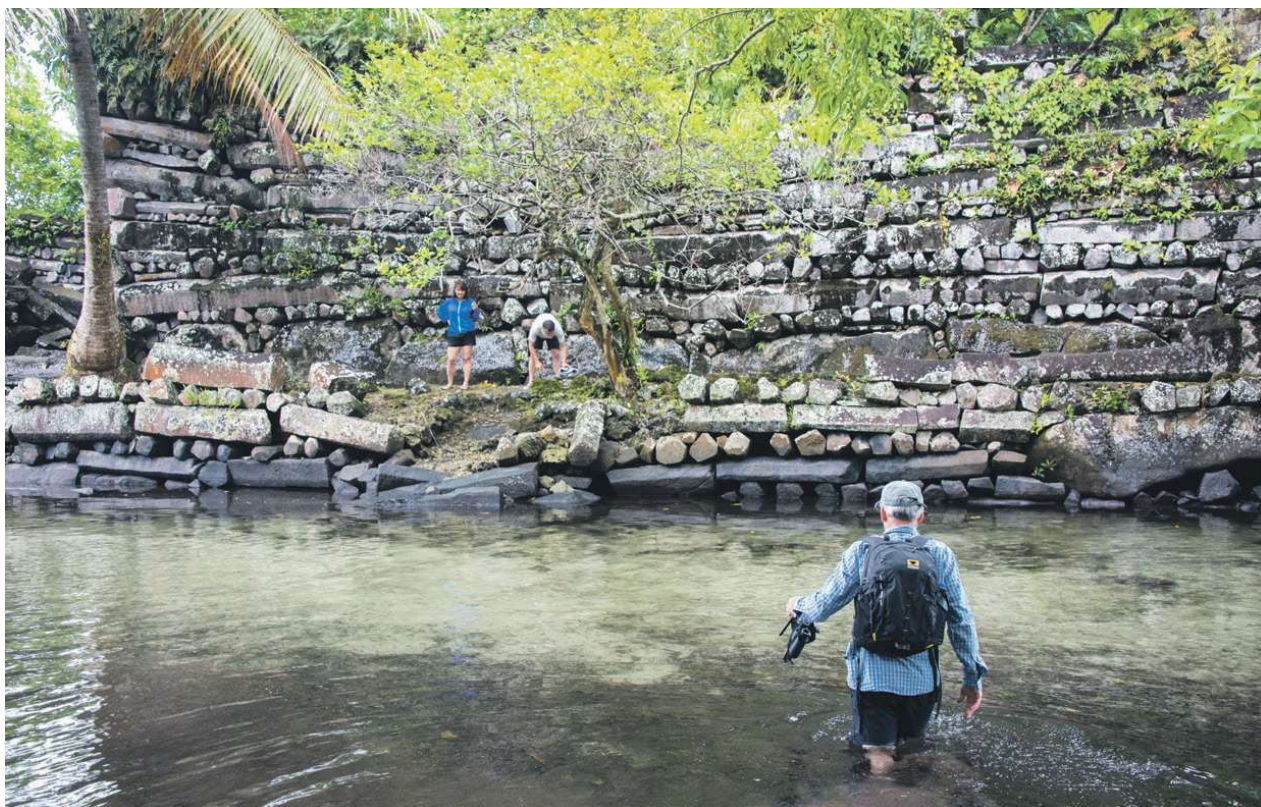
»Når høet er fint nok, presser de det sammen med hibiskusfibre for at få saften ud. Deved produceres en euforiserende drik med lokalbedøvende effekt.«

Tilfældige møder

Næste dag går jeg en tur i hovedbyen Kolonia. Alle, jeg møder på gaden, smiler hjerteligt og siger goddag. Mikroneserne er et godt bud på de mest umiddelbart glade og hilsende mennesker, jeg har mødt. Jeg lusker lidt rundt i de fattige beboelseskvarterer i byens udkant.

Jeg bliver flere gange inviteret indenfor. Folk bor i små skæve træhuse og hænger ud under halvtag. Her danser halvnøgne madammer ublufærdigt og omgivet af deres ophængte vasketøj tiden – og livet – væk.

»Hi' chief,« siger jeg til en mand, jeg tilfældigt passerer på gaden. »Yes« svarer han overrumpende, »the chief is here.« Han signalerer, at jeg skal følge med ind i et nærliggende hus. Undrende går jeg med, men ved et

Sydafrikanske Ian er på vej over havbundsmudder og glatte sten mod Nan Madols hovedtempel.

Vejret er...

altid varmt og solen skinner ofte, men i intervaller falder massiv troperegn året rundt. Der falder i gennemsnit 7,6 meter regn om året. Risikoen for tropiske cykloner er størst mellem juni og december.

sandt lykketræf møder jeg på denne måde den gode høvding Caleb Gamule.

Øen Pohnpei består, beretter høvdingens assistent, af 11 distrikter og den gode Hr. Gamule viser sig at være høvding for det af dem, der lyder det mundrette navn 'Kaping Gamarangi'. Vi snakker lidt, og han byder mig på en kop 'sakau'.

Et par dage senere venter jeg sammen med Ian og Denis i afgangshallen i Pohnpeis internationale lufthavn på vores 'ø-hop-fly' med retning vi-

dere mod Guam, Palau og Manila. Jeg sidder og funderer lidt over, hvorfor flere turister ikke finder vej til Mikronesien. Måske kunne en gangbro over til Nan Madol være en idé?

Omvendt har det også sin charme at der stadig her på kloden findes en stor turistattraktion, som er så uspoleret. En attraktion som kræver, at man kan finde vej i junglen, finde en høvding at betale til, forcere skarpe sten i en mangrovesump og krydse lagunen dér, hvor junglen møder havet.